

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne: 23.8.2017
Čj. MSP-242/2016-OJD-SPZ/2
Počet listů:3
Přílohy:3

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. V.P. - stížnost pro porušení zákona
Příloha:

1. Soudní spis bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně, sp. zn. 4 Rtv 55/91
2. Ověřené kopie rozsudku bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně, PSP-47, ze dne 19.2.1953, sp. zn. T 5/53, a rozsudku bývalého Vyššího vojenského soudu v Trenčíně ze dne 12.3.1953, sp. zn. To-36/53
3. Archivní dokumentace týkající se amnestie prezidenta republiky ze dne 4.5.1953

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného V.P,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 14.11.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91.

Rozsudkem bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně, PSP-47, ze dne 19.2.1953, sp. zn. T 5/53, ve spojení s rozsudkem bývalého Vyššího vojenského soudu v Trenčíně ze dne 12.3.1953, sp. zn. To-36/53, byl V.P. uznán vinným trestným činem vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) trestního zákona č. 86/1950 Sb., ve znění pozdějších právních předpisů, a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 1 roku nepodmíněně. Proti citovanému rozsudku podal obviněný V.P. odvolání, které bylo rozsudkem bývalého Vyššího vojenského soudu v Trenčíně ze dne 12.3.1953, sp. zn. To-36/53, zamítnuto jako nedůvodné.

Rozsudek tak nabyl právní moci dne 12.3.1953.

Trestnost činu obviněného byla spatřována v tom, že od nastoupení vojenské základní služby dne 1. 11. 1952 trvale odmítal plnit v sobotu ukládané mu úkoly a rozkazy s odůvodněním, že se to přičí jeho náboženskému přesvědčení, protože je vyznavačem víry Adventistů 7. dne.

Jmenovaný byl z vykonávaného trestu odnětí svobody propuštěn dne 5.5.1953, na základě amnestie prezidenta republiky ze dne 4.5.1953.

Obviněný V.P. požádal v dané trestní věci podáním ze dne 11.4.1991, doručeným bývalému Vojenskému obvodovému soudu v Brně dne 15.4.1991, o rehabilitaci dle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb.

Usnesením bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 14.11.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91, byl rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 19.2.1953, sp. zn. T 5/53, ve spojení s rozsudkem bývalého Vyššího vojenského soudu v Trenčíně ze dne 12.3.1953, sp. zn. To-36/53, dle § 14 odst. 1 písm. f) zák. č. 119/90 Sb. zrušen ve výroku o trestu a podle § 14 odst. 3 téhož zákona byla zrušena všechna další rozhodnutí na zrušenou část obsahově navazující, pokud vzhledem ke změnám, k nimž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Toto usnesení bylo stručně odůvodněno tím, že bývalý Nižší vojenský soud v Brně provedl v posuzované věci dokazování v potřebném rozsahu, přičemž skutková zjištění byla správná, ostatně obviněný své jednání plně doznal. Pochybení nebylo shledáno ani pokud se týká užité právní kvalifikace.

V rámci přezkumného řízení o soudní rehabilitaci však Vojenský obvodový soud v Brně dospěl k závěru, že při ukládání trestu odnětí svobody obviněnému V.P. bylo postupováno nepřiměřeně přísně, když byl jmenovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 1 roku. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplynulo, že obviněný V.P. žil řádným životem a nebyl soudně trestán. Na základě této úvahy dospěl bývalý Vojenský obvodový soud v Brně k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro zrušení rozsudku bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 19.2.1953, sp. zn. T 5/53, ve výroku o trestu ve smyslu § 14 odst. 1 písm. f) zák. č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, neboť uložený trest je ve zřejmém nepoměru ke stupni nebezpečnosti činu pro společnost.

Usnesení bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 14.11.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91, nabylo právní moci dne 26.11.1991.

Následně usnesením ze dne 19.12.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91, rozhodl bývalý Vojenský obvodový soud v Brně o účasti V.P. na amnestii prezidenta republiky ze dne 9. 5. 1960, přičemž podle článku V, s odkazem na část II, a článku III tohoto rozhodnutí zastavil podle § 223 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a) tr. řádu trestní stíhání V.P. pro skutek, v němž byl spatřován trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) trestního zákona č. 86/1950 Sb., ve znění pozdějších právních předpisů.

Na základě žádosti jmenovaného ze dne 19.1.1992, podané v zákonem stanovené lhůtě, o projednání trestní věci rozhodl bývalý Vojenský obvodový soud v Brně rozsudkem ze dne 6.2.1992, sp. zn. 4 Rtv 55/91, tak, že při nezměněném výroku o vině z rozsudku bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně, PSP-47, ze dne 19.2.1953, sp. zn. T 5/53, ve spojení s rozsudkem bývalého Vyššího vojenského soudu v Trenčíně ze dne 12.3.1953, sp. zn.

To-36/53, kterým byl obviněný V.P. uznán vinným trestným činem vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) trestního zákona č. 86/1950 Sb., se z důvodu uvedeného v § 227 tr. řádu obviněnému V.P. trest neukládá.

V odůvodnění rozsudku bývalý Vojenský obvodový soud v Brně stručně uvedl, že musel z procesních důvodů vycházet z ust. § 227 tr. řádu, podle kterého, jestliže byly dány podmínky pro zastavení trestního stíhání v důsledku udělení milosti, amnestie nebo promlčení a v řízení se pokračuje jen proto, že obviněný na projednání věci trvá, soud při nezměněném výroku o vině, trest neuloží.

Proti citovanému rozsudku bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 6.2.1992 nebyl podán procesními stranami opravný prostředek, právní moci nabyt dnem 22.2.1992.

Pravomocným usnesením bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 14.11.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91, byl porušen zákon v ust. § 1 odst. 1, odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., ve vztahu k ustanovení § 270 odst. 1 písm. b) tr. zákona č. 86/1950 Sb.

V návaznosti na citované usnesení je vadné i další usnesení vydané bývalým Vojenským obvodovým soudem v Brně dne 19.12.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91, a v neposlední řadě rovněž rozsudek bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 6.2.1992, sp. zn. 4 Rtv 55/91, který nabyt právní moci 22.2.1992.

Podle § 15 odst. 1 Ústavy Československé republiky z roku 1948 (ústavní zákon č. 150/1948 Sb.) se svoboda svědomí zaručuje.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., bylo účelem zákona o soudní rehabilitaci zrušit odsuzující soudní rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti respektující občanská a politická práva a svobody zaručené Ústavou a vyjádřené v mezinárodních dokumentech a mezinárodních právních normách, zákon označoval za trestné, umožnit rychlé přezkoumání případu osob takto protiprávně odsouzených v důsledku porušování zákonnosti na úseku trestního řízení, odstranit nepřiměřené tvrdosti v používání represe, zabezpečit neprávem odsouzeným osobám společenskou rehabilitaci a přiměřené hmotné odškodnění a umožnit ze zjištěných nezákonností vyvodit důsledky proti osobám, které platné zákony vědomě nebo hrubě porušovaly.

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., činy, které směřovaly k uplatnění práv a svobod občanů zaručených ústavou a vyhlášených ve Všeobecné deklaraci lidských práv a v navazujících mezinárodních paktech o občanských a politických právech, byly československými trestními zákony prohlášeny za trestné v rozporu s mezinárodním právem a mezinárodnímu právu také odporovalo jejich trestní stíhání a trestání.

Podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zjistí-li soud v přezkumném řízení, že přezkoumávané rozhodnutí je vadné zejména proto, že skutek byl uznán trestným v rozporu s tehdy platným zákonem, zruší rozhodnutí zcela nebo v části, v níž je vadné.

Podle § 270 odst. 1 písm. b) trestního zákona č. 86/1950 Sb. se trestného činu vyhýbání se služební povinnosti dopustil ten, kdo se úmyslně vyhýbal plnění služební povinnosti mimo jiné i tím, že se odvolával na náboženské nebo jiné přesvědčení.

Podle § 2 odst. 3 tr. řádu č. 87/1950 Sb. bylo úkolem soudu v trestním řízení zejména spravedlivé rozhodování v trestních věcech.

Bývalý Vojenský obvodový soud v Brně se v rámci rehabilitačního řízení těmito ustanoveními důsledně neřídil. Rehabilitace byla zúžena pouze na výrok o trestu a bez náležité pozornosti byl ponechán v platnosti výrok o vině, i když smyslem zákona o soudní rehabilitaci je a bylo rehabilitovat, a to nejen právně, ale i morálně co nejvíce těch, kteří v období totalitního režimu trpěli a byli pronásledováni.

V dané věci lze konstatovat, že došlo k porušení zákona tím, že rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně, PSP-47, ze dne 19.2.1953, sp. zn. T 5/53, byl zrušen pouze ve výroku o trestu podle § 14 odst. 1 písm. f) zákona č. 119/1990 Sb. a bez nápravy byl ponechán v platnosti výrok o vině, když rehabilitační senát v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že výrok o vině ze zmiňovaného rozsudku bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně je správný, jelikož provedl dokazování v potřebném rozsahu a správně zjistil skutkový stav. Třebaže lze souhlasit s názorem, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a bylo možno z něj vycházet, rehabilitační senát se plně spolehl na právní hodnocení provedené v roce 1953 a nezabýval se dostatečně obhajobou obviněného, jíž nehodnotil v kontextu ústavně zaručených osobnostních práv, ač bylo jeho povinností provést ústavně konformní výklad i starších trestněprávních norem a zajistit účel rehabilitačního řízení deklarovaný v § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb.

Ignorace ústavně zaručených práv ve vztahu k ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., jehož účelem bylo zrušení odsuzujících soudních rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti označoval zákon za trestné, vyplývá i z dalšího postupu rehabilitačního senátu bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně, jenž následně vydal rozsudek, kterým při nezměněném výroku o vině V.P. trest neuložil toliko s poukazem na aplikaci amnestie prezidenta republiky vyhlášené dne 9.5.1960 a užití § 227 tr. řádu, podle jehož znění účinného do 31.12.1993 platilo, jestliže byly podmínky pro zastavení trestního stíhání v důsledku udělení milosti, amnestie nebo promlčení a v řízení se pokračovalo jen proto, že obžalovaný na projednání věci trval (§ 11 odst. 2 tr. řádu), soud, neshledá-li žádný jiný důvod ke zproštění obžalovaného, vysloví sice vinu, trest však neuloží.

Účel rehabilitačního řízení nebyl v důsledku vadného postupu bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně naplněn. Tento soud náležitě nezhodnotil, že obviněný V.P. svým jednáním toliko uplatnil právo na svobodu svědomí zaručené tehdejší Ústavou (ústavním zákonem č. 150/1948 Sb.). Pokud by tak učinil, shledal by, že skutek uvedený v obžalobě vojenského prokurátora, není a nebyl trestným činem pro absenci jeho imanentního znaku – protiprávnosti. Právo na svobodu svědomí přitom nelze zaměňovat se svobodou víry, ani se svobodou náboženskou, když zejména motiv jednání pod imperativem svědomí je v případě odmítání vojenské služby nutno považovat za určující. V tomto směru lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 26.3.2003, sp. zn. Pl. ÚS 42/02, podle něhož výklad i sebestarších trestněprávních norem, je-li díky využitelnému procesnímu prostředku prováděný soudem dnes s důsledky pro posouzení trestního postihu osoby, tedy s důsledky zasahujícími do osobní sféry takové osoby, nemůže být proveden bez ohledu na dnes platné konstitutivní

hodnoty a principy demokratického právního státu tak, jak jsou vyjádřeny v ústavním pořádku České republiky. Jen takto omezeně, hodnotově diskontinuálně, lze chápat kontinuitu se „starým právem“, jehož aplikace (zákonost) je předmětem soudobého řízení o stížnosti pro porušení zákona. Svoboda svědomí se projevuje v rozhodnutích jednotlivce učiněných v určitých konkrétních situacích, tedy „tady a teď“, pociťovaných jako hluboce prožitá povinnost. Strukturálním znakem svědomí je kromě souvztažnosti k normě a zároveň k situaci i osobní prožitek bezpodmínečné povinnosti. Svoboda svědomí přitom patří k tzv. základním právům absolutním, tj. takovým, která nelze omezit obyčejným zákonem. Tento charakter práva na svobodu svědomí nemůže změnit ani skutečnost, že tzv. Ústava 9. května (ústavní zákon č. 150/1948 Sb.) sice v § 15 svobodu svědomí deklarovala, avšak zároveň ji negovala tím, že stanovila, že svoboda svědomí nemůže být důvodem k odepření splnění občanské povinnosti, kterou stanovil obyčejný zákon. Odepřela tedy svobodě svědomí charakter tzv. absolutního práva, když toto nové omezení svobody svědomí přerušilo kontinuitu chápání svobody svědomí jakožto absolutního práva tak, jak ji chránila již Ústavní listina ČSR z roku 1920.

Vzhledem k průběhu přezkumného rehabilitačního řízení mám za to, že je na místě, aby Nejvyšší soud sám rozhodl o návrhu na rehabilitaci a tedy zrušil podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., v celém rozsahu rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně, PSP-47, ze dne 19.2.1953, sp. zn. T 5/53, protože skutek byl uznán trestným v rozporu s tehdy platným zákonem, a to Ústavou 9. května z roku 1948 (ústavním zákonem č. 150/1948 Sb.) a zrušil zároveň všechna další rozhodnutí na původní rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu. Nejvyšší soud ostatně podobně rozhodl již v minulosti např. svým rozsudkem ze dne 1.7.2014, sp. zn. 7 Tz 19/2014.

S přihlédnutím k důkazní i procesní situaci, kdy reálně nepřipadá v úvahu jakékoliv doplňování dokazování, se domnívám, že je možné a vhodné, aby Nejvyšší soud též sám rozhodl o zproštění obviněného obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, poněvadž ze všech shora uvedených skutečností je zřejmé, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Takto Nejvyšší soud už rovněž v minulosti rozhodoval, a to např. rozsudkem ze dne 26.4.2001, sp. zn. 11 Tz 28/2001.

Na základě výše uvedených skutečností **n a v r h u j i**, aby Nejvyšší soud ČR:

- 1) Podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 14.11.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91, byl v neprospěch V.P. porušen zákon v ustanoveních § 1 odst. 1, odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., ve vztahu k ust. § 270 odst. 1 písm. b) tr. zákona č. 86/50 Sb.;
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu usnesení bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 14.11.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91, zrušil a dále zrušil i všechna rozhodnutí na toto usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, zejména usnesení téhož soudu ze dne 19.12.1991, sp. zn. 4 Rtv 55/91 a též rozsudek bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 6.2.1992, sp. zn. 4 Rtv 55/91;
- 3) a dále postupoval podle § 271 odst. 1 tr. řádu a podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zrušil v celém rozsahu rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně, PSP-47, ze dne 19.2.1953,

sp. zn. T 5/53, a rozsudek bývalého Vyššího vojenského soudu v Trenčíně ze dne 12.3.1953, sp. zn. To-36/53, a podle § 14 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zrušil zároveň všechna další rozhodnutí na původní rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu,

- 4) podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obviněného V.P. obžaloby pro skutek spočívající v tom, že od nastoupení vojenské základní služby dne 1. 11. 1952 trvale odmítal v sobotu konat povinnosti související s výkonem této služby, zúčastňovat se jakéhokoli zaměstnání a plnit rozkazy a odvolával se na to, že se to přičí jeho náboženskému vyznání, protože je vyznavačem víry Adventistů 7. dne, čímž měl spáchat trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zák. č. 86/1950 Sb., trestního zákona, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [8 Tz 70/2017](#)